

SERIA PENDERGAST

RELICVA

RELICVARIUL

VITRINA DE CURIOZITĂȚI

NATURĂ MOARTĂ CU CIORI

FLĂCărILE IADULUI

DANSUL MORTII

PRESTON
& CHILD

VITRINA
DE
CURIOZITĂȚI

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

CURTEA CU OASE

UNU

Pee-Wee Boxer privi în jur cu o expresie plină de dezgust. Șeful de șantier era un pungaș. Muncitorii erau o adunătură de ratați. Și mai rău era că tipul care manevra mașinăria nu avea nici cele mai elementare cunoștințe despre excavatoarele hidraulice. Poate că era o chestie de sindicat; poate că era prieten cu cine trebuia; oricum ar fi fost, smucea mașina în toate direcțiile, de parcă ar fi fost prima lui zi de lucru la Queens Vo-Tech. Boxer stătea cu brațele vânjoase strânse la piept, privind cuva cea mare care mușca din cărămidă vechiului bloc de apartamente ieftine. Brațul se îndoi, se opri dintr-odată cu un scârțâit, apoi se porni din nou, balansându-se. Dumnezeule, de unde-i aduseseră pe caraghiușii ăștia?

Auzi scârțâit de pași în spatele lui. Se întoarse și-l văzu pe șeful de șantier apropiindu-se, cu fața acoperită de un strat gros de praf amestecat cu sudoare.

– Boxer! Ai cumpărat bilete la acest spectacol, sau ce?

Boxer își îndoi brațele masive, musculoase, prefăcându-se că nu aude. Era singurul dintre ei care se pricepea la construcții, și ceilalți nu-l puteau suferi din cauza asta. Însă lui Boxer nu-i păsa; îi plăcea să stea mai retras.

Auzi excavatorul zângânind în clipa când se înfipse în zidul de tencuială veche. Straturile de jos ale clădirilor mai vechi stăteau deschise în soare, expuse ca o rană proaspătă: deasupra, asfalt și ciment; dedesubt, cărămidă, mortar și iar cărămidă. Și, sub toate astea, țărâna. Ca să poată înginge fundația turnului de apartamente din sticlă în rocă, trebuiau să sape adânc.

Privi în zare, dincolo de șantier. Un șir de clădiri cărămizii din Lower East Side se profilau pe cerul scăldat în lumina strălucitoare a după-amiezii. Unele dintre ele fuseseră recent renovate. Restul aveau să le urmeze cât de curând. Modernizarea!

– Hei! Boxer! Ești surd?

Boxer își îndoiea din nou brațele, imaginându-și preț de-o clipă cum ar fi fost să-i dea un pumnul individului fix în mutra roșcovană.

– Hai, mișcă-te! N-ai venit aici să caști gura!

Şeful de șantier arăta din cap spre lucrurile lui Boxer. Nu se apropie totuși. Cu atât mai bine pentru el. Boxer privi în jur, căutându-și echipa. Oamenii lui erau ocupați să încarce cărămizi într-o remorcă, fără îndoială cu intenția de a le vinde cine știe căruia fișos de peste drum, care simțea o deosebită plăcere în a cumpără cărămizi cu aspect învechit la cinci dolari bucata. Se puse în mișcare, mergând suficient de încet încât să-i dea clar de înțeles șefului de șantier că nu se grăbea cătuși de puțin.

Se auzi un strigăt. Scrâșnetul excavatorului înceta brusc. Mașina mușcase dintr-un zid de fundație, din cărămidă, scoțând la iveală o văgăună întunecată și colțuroasă chiar dedesubt. Manipulantul se apleca într-o parte, afară din cabină. Șeful de șantier se apropie

încruntându-se, și cei doi bărbați începură să discute cu un aer agitat.

– Boxer! răsună vocea șefului. Dacă tot stai degeaba, am eu o treabă pentru tine.

Boxer schimbă subtil direcția, ca și cum acela ar fi fost locul spre care avea oricum intenția să se îndrepte, lăsând să se vadă din atitudinea sa disprețul pe care-l simțea față de slăbănoșul de șef de șantier. Se opri în fața tipului, uitându-se fix la ghetele lui de lucru, mici și acoperite de praf. Tânăr mici, sculă mică.

Fără grabă, ridică privirea.

– Bun venit printre noi, Pee-Wee. Uită-te la asta!

Boxer abia catadicsi să arunce o privire înspre gaură.

– Să băgăm o lumină acolo!

Boxer scoase o lanternă galbenă dintr-un buzunar de la pantaloni și i-o întinse șefului, care o luă și o aprinse.

– Ia te uită, merge! spuse el, cătinând din cap ca în fața unui miracol.

Se apleca prin deschizătură cu lanterna în mâna. Arăta ca un idiot aşa cum stătea, grațios, pe vârfuri, în vârful unei grămezi de cărămizi sparte, cu capul și trunchiul dispărute în gaura colțuroasă. Spuse ceva, dar cuvintele răsunăram prea înfundat pentru a putea fi înțelese. Apoi bărbatul ieși.

– Pare să fie un tunel. Se șterse pe față, întinzându-și o dâră neagră de praf pe obrajii. Doamne, ce pute acolo!

– L-ai văzut pe Tutankhamon? întrebă cineva.

Toți râseră, cu excepția lui Boxer. Cine dracu' era Tutankhamon?

– Sper din tot sufletul că n-am dat peste cine știe ce prostie arheologică. Se întoarse spre Boxer. Pee-Wee, tu ești mare și tare. Vreau să te duci să verifici.

Boxer luă lanterna și, fără să arunce o privire molâilor din jurul lui, se sui pe grămadă de cărămizi, până la gaura pe care excavatorul o făcuse în perete. Îngenunche pe cărămizile sparte și lumină cu lanterna în grotă. Dedesubt se căsca un tunel lung și adânc. Plafonul și pereții erau brăzdați de crăpături adânci. Păreau pe cale să se prăbușească. Boxer ezită.

- Intri sau nu? se auzi vocea șefului de şantier.
- Auzi încă o voce, pițigăiată, batjocoritoare:
- Dar nu e prevăzut în *contractul colectiv de muncă*.

Apoi hohote de râs.

Intră.

Un strat de cărămizi căzute acoperea podeaua tunelului. Boxer pe jumătate se împiedică, pe jumătate alunecă peste ele, stârnind nori de praf. Se ridică în picioare și lumină în față. Dinăuntru, locul părea chiar și mai întunecat. Așteptă să se așeze praful în vreme ce ochii i se obișnua cu lipsa de lumină. Auzea schimburi de replici și răsete răsunând de deasupra, însă foarte vag, ca de la mare depărtare.

Înaintă câțiva pași, luminând cu lanterna în ambele direcții. Un fel de stalactite fibroase atârnau din tavan, și simți pe față un curent de aer rece, încărcat de un miros greu. Şobolani morți, probabil.

Tunelul părea gol, cu excepția câtorva bucăți de cărbune. Pe ambele părți, era câte o serie lungă de nișe arcuite, late cam de un metru și înalte de unu și jumătate, construite din cărămizi neîngrijit unite între ele. Walter își apropie urechea de perete și auzi sunetul vag al unor picături. Totul părea cufundat într-o liniște adâncă; tunelul bloca toate sunetele din lumea exterioară.

Făcu încă un pas, îndreptând raza lanternei de-a lungul pereților și a tavanului. Pânza de crăpături părea și mai deasă aici, și blocuri întregi de piatră ieșau din tavanul arcuit. Se retrase cu grijă, privirea îndreptându-i-se din nou spre nișele de cărămidă ce se întindeau de-o parte și de cealaltă.

Se apropiie de cea care era lângă el. O cărămidă căzuse recent, și nici celelalte nu păreau să se țină prea bine. Se întrebă ce ar fi putut fi înăuntrul acestor nișe. Alte tuneluri? Ceva ascuns cu bună intenție?

Lumină cu lanterna gaura lăsată de cărămidă căzută, dar nu putu penetra bezna din spatele acesteia. Băga mâna, prinse cărămidă de mai jos și o zgâltăi. Exact cum bănuise: nici aceasta nu se ținea prea zdravăn. O smulse din locul ei, și cărămidă căzu, însoțită de o adevărată ploaie de mortar. Scoase apoi încă una și încă una. Miroslu apăsător, mult mai puternic, îl izbi dinăuntru.

Lumină iar cu lanterna. Încă un zid de cărămidă, cam la un metru mai în spate. Înclină lanterna înspre fundul nișei, luminând în jos. Era ceva acolo, ca un fel de farfurie. Porțelan. Se dădu un pas în spate, simțind cum încep să-l usture ochii de la aerul rău miroitor. Curiozitatea lui se lupta cu un vag sentiment de alarmare. Categoric, era ceva acolo. Poate chiar ceva vechi și de valoare. Altfel, de ce ar fi fost zidit în felul acesta?

Își aminti de un individ care găsise cândva o pungă de dolari de argint în timp ce demola o construcție. Piese rare care să tot fi valorat vreo două mii de dolari. Își cumpărase o mașină nouă de tuns iarba, model Kubota, cu scaun. Dacă era ceva de valoare, la dracu' cu ceilalți! Băga totul în buzunar.

Își deschise nasturii de la guler, își trase tricoul peste nas, băgă bratul cu lanterna prin deschizătură, apoi, resemnat, își strecură și capul, și umerii înăuntru, și privi în voie.

Preț de câteva clipe, rămase nemîșcat, înlemnuit. Pe urmă își smuci instinctiv capul înapoi, lovindu-se de cărămizile de deasupra. Scăpă lanterna în gaură și se dădu în spate, clătinându-se, zgâriindu-și de data asta fruntea, clătinându-se în întuneric, cu picioarele împleticindu-i-se în cărămizi. Se prăbuși la pământ și scoase un strigăt involuntar.

Preț de-o clipă, totul rămase cufundat în tăcere. Praful se înălță în vârtejuri și undeva, departe, se zărea o lumină firavă dinspre lumea de afară. Duhoarea îl învăluia. Își ținu respirația și se ridică în picioare clătinându-se. O apucă înspre lumină ghidându-se după zidurile de cărămidă, căzând cu fața în mizerie, ridicându-se la loc și pipăind orbește cu ambele mâini. Dintr-o dată era afara, în lumina zilei, rostogolindu-se cu capul înainte pe movila de cărămizi, aterizând cu fața în jos, cu o izbitură impresionantă. Auzi vag niște râsete, care însă încetără de îndată ce se întoarse cu fața în sus. Apoi toți năvăliră spre el; simți mâini ridicându-se, vocile vorbind deodată.

- Iisuse Hristoase, ce s-a întâmplat?
- E rănit, se auzi o voce. E plin de sânge.
- Dați-vă la o parte, răsună o alta.

Boxer încercă să-și regleze respirația, să-și controleze bubuiturile inimii.

- Nu-l mișcați! Chemați o ambulanță!
- S-a prăbușit plafonul?

Trăncănelile păreau că nu se mai opresc. În cele din urmă, Boxer tuși și se ridică în sezut. Toți amuțiră.

- Oase, reuși el să îngaineze?
- Oase? Cum adică oase?
- Delirează.

Boxer simți că mintea începea să i se limpezească. Privi în jur. Simțea săngele fierbinte scurgându-i-se pe față.

- Cranii, oase. Grămezi. Zeci de grămezi.
- Apoi se simți slăbit și se întinse la loc, în lumina strălucitoare a soarelui.

DOI

Nora Kelly privi pe fereastra biroului ei de la etajul patru, peste acoperișurile de cupru ale Muzeului Național de Istorie Naturală din New York, peste cupolele, minaretele și turnurile împodobite cu garguie, peste un Central Park înverzit. În cele din urmă, ochii i se opriră asupra clădirilor îndepărтate de pe Fifth Avenue: un singur perete, neîntrerupt și monolit, asemenea zidului unui castel infinit, galben în lumina soarelui de toamnă. Frumusețea priveliștii nu-i producea însă nicio placere.

Se aprobia ora întâlnirii. Simți că o cuprinde brusc un val de furie, dar se stăpâni rapid. Urma să aibă mai târziu nevoie de această furie. În ultimele optsprezecे luni, bugetul ei pentru cercetări științifice fusese înghețat. În tot acest timp, văzuse numărul vicepreședinților muzeului crescând de la trei la doisprezece, fiecare membru trăgând după el câte două sute de mii de dolari. Văzuse Departamentul de relații cu publicul transformându-se dintr-un mic birou adormit, format din foști reporteri geniali ajunși în pragul pensiei, într-un alai de agenți de presă tineri, eleganți, care nu aveau habar de arheologie sau de știință. Văzuse birourile administrative ale muzeului, cândva populate de savanți și de oameni de cultură, acaparate de avocați și de

economiști specializați în strângerea de fonduri. Toate unghiuile drepte din muzeu, până la ultimul, fuseseră transformate în birouri pentru tot felul de funcționari. Toți banii intraseră în organizarea unor spectaculoase strângeri de fonduri, în care se adunaseră bani pentru alte strângeri de fonduri, într-un cerc nesfârșit de o inepuizabilă vigoare.

Și totuși, își spunea Nora, era în continuare celebrul muzeu din New York, cel mai mare muzeu de istorie naturală din lume. Era norocoasă că lucra aici. După cșuarea recentelor sale eforturi – ciudata expediție arheologică pe care o condusese în Utah și brusca întrerupere a planurilor pentru muzeul Lloyd –, avea mare nevoie de slujba asta. De data asta, își promisese, avea să fie reținută, n-avea să se mai revolte împotriva sistemului.

Se întoarse cu spatele la fereastră și privi prin birou. Sistem sau nu, nu avea cum să-și termine cercetările privind legătura dintre azteci și anasazi dacă nu mai primea niște bani. Mai mult chiar, avea nevoie de o serie atentă de date emise de un spectrometru accelerator de masă C-14 pentru cele șaizeci și șase de produse organice pe care le adusese cu ea în urma studiului din sudul statului Utah. Ar fi costat optsprezecе mii de dolari, dar avea nevoie de nenorocitele astea de date ca să-și poată duce munca la bun sfârșit. Intenționa să ceară acești bani acum și să lase restul pe mai târziu.

Era timpul. Se ridică și ieși pe ușă, urcă o scară îngustă și ajunse în holul îmbrăcat în plus de la al cincilea etaj al muzeului. Se opri în fața biroului prim-vicepreședintelui și-și aranjă costumul de culoare gri. Asta era limbajul pe care-l înțelegeau cel mai bine acești

oameni: costume elegant croite și o imagine impecabilă. Își potrivii pe chip o expresie plăcut de neutră și băgă capul pe ușă.

Secretara era plecată la masă. Nora își luă inima în dinți, intră și se opri în fața ușii biroului interior, simțindu-și inima bătându-i în piept. Trebuia să obțină acești bani: nu avea de gând să plece din biroul astă fără ei. Se calmă, zâmbi și bătu la ușă. Ideea era să fie plăcută, dar fermă.

– Intră! o îndemnă o voce vioaie.

Biroul din spatele ușii era scăldat în lumina dimineții. Prim-vicepreședintele Roger Brisbane al III-lea era așezat în spatele unui strălucitor birou Bauhaus. Nora văzuse fotografii ale acestei încăperi de pe vremea când aparținuse misteriosului dr. Frock. Pe atunci, fusese un veritabil birou de custode, prăfuit, dezordonat, plin de fosile și de cărți, de scaune vechi, în stil victorian, de sușite ale tribului masai și de dugongi împăiați. În acel moment, locul arăta ca sala de aşteptare a unui cabinet stomatologic. Singurul indiciu că se aflau încă într-un muzeu era o casetă de sticlă încuiată, așezată pe biroul lui Brisbane, înăuntrul căreia se găsea un număr impresionant de pietre prețioase – șlefuite sau nu – care sclipeau, făcând parcă cu ochiul, din cuiburilor lor de catifea. Prin muzeu umbla vorba cum că Brisbane și-ar fi dorit să se facă geolog, cu specializare în sfera pietrelor prețioase, dar că pragmaticul său tată îl forțase să urmeze facultatea de drept. Nora își dorea ca zvonul să fi fost adevarat: cel puțin, în cazul asta, putea spera ca el să înțeleagă cât de cât cu ce se mâncă știința.

Încercă să schițeze un zâmbet cât mai sincer cu putință. Brisbane părea isteș și sigur pe el. Chipul lui era

calm, neted și roz ca interiorul unei cochilii – îngrijit până în cele mai mici detalii, atent bărbierit, dichisit și dat cu apă de colonie. Părul săten și ondulat, des și strălucind de sănătate, era lăsat relativ lung.

– Dr. Kelly, spuse Brisbane, expunându-și dantura perfectă. Simți-ți-vă ca acasă!

Nora se lăsă să alunecă delicat pe o construcție din crom, piele și lemn, care părea să fie un scaun. Era înșiorător de incomod și scârțâia la fiecare mișcare.

Tânărul vicepreședinte se așeză înapoi cu zgomot pe scaunul lui și-și puse mâinile la ceafă. Mâncile cămașii îl se adunau în pliuri perfecte și nodul cravatei de mătase englezescă forma un triunghi impecabil. „Să fie oare, își spuse Nora, niște urme de machiaj pe fața bărbatului, dedesubtul și în jurul ochilor, ascunzând câteva riduri? Dumnezeule, chiar asta este!“ Se uită în altă parte, dându-și seama că îl privea prea inconsistent.

– Cum mai merg lucrurile în Departamentul de cioburi și oase? întrebă Brisbane.

– Grozav. Super. Doar o mică problemă pe care voi am să o discut cu dumneavoastră.

– Foarte bine, foarte bine. Îi voi am să vorbesc ceva cu dumneata.

– Domnule Brisbane, începu Nora repede, eu...

Dar Brisbane o întrerupse, ridicând mâna.

– Nora, știi pentru ce-ai venit. Îți trebuie bani.

– Exact.

Brisbane dădu înțelegător din cap.

– Nu-ți poți termina cercetările cât timp bugetul e înghețat.

– Exact, repetă Nora, surprinsă, dar și îngrijorată.

A fost un noroc fenomenal că i-am convins pe cei de la